

**Φέστα τραλλή
του Φασουλῆ.**

Ὁ Φασουλῆς ἔσ' ὅσπ' ἴτι του σάν ξένος μουσαφίρης
χοροπηδώντας μπαίνει,
κι' ἀμέσως πρὸς συνάντησιν ὁ Περικλῆς ξεφύρης
κι' ὀρμητικὸς πηγαίνει.

Τὸν Φασουλὴν περιχαρῆς τὸν βλέπ' ἡ συνοικία,
μὴ κ' ἡ γωσάτ' ἢ γωσατ' του φαμελιὰ
τοῦ σέρνει γένηα καὶ μαλλιὰ,
ποῦ τοῦ τὰ μάκρυνε πολὺ μακρὰ φυγοδικία.

Μόνον ὁ σκύλος ὁ πιστὸς δὲν τὸν ἀναγνωρίζει
καὶ ὁδὸς του τὸν γαυγίζει,
καὶ μὴ βαρβάτη δαγκωνιά του Φασουλῆ ξιλώνει
τὸ τρίκυκιο πανταλόνι,
ὅπου θὰ μείν' ἱστορικὸν κι' ἀτίμητον καμηλιόν
εἰς τοῦτο τὸ Βασιλείον,
ὕπενθυμιζόν τοὺς καιροὺς τῆς δόξης μας τοὺς πρώτους,
ποῦ φυγοδικίους ἔβλεπες καὶ Μούσας ξεβρακώτους.

Ὁ Φασ. — Δεχθῆτε τὸν ἐξόριστο
καὶ τὸν κνημημένο,
δεχθῆτε τὸν ἀγνώριστο
καὶ τὸν ἀθωωμένο.

Στρώσατε δάφνας περισσὰς
ἐστὸν σπηνοκοικύρη,
ποῦ χωρισμένος ἀπὸ σὰς
τοσοῦτον ἠμαρτύρη.

Δεχθῆτε, φίλοι σπητικοί,
τὸν μάρτυ τὸν ἱσπότη,
ποῦ τοῦστρωσαν ἰδῶ κι' ἔκει
μεγάλῳ φαγοπότι.

Ὁ κόσμος ἀνησυχῆσε
γιὰ κάποιον τραγογίτη,
ὅπου κι' αὐτὸς εὐτύχησε
φυγοδικίους νὰ γένη.

Ὅμως αὐτὸν τὸν φοκαρὰ
φυγοδικία σοβαρὰ
δὲν τὸν ἔστανόγρησε,
μηδὲ τὸν ἀπέβιάωσε,
καὶ τόσα σπῆτ' ἰγνώρισε
καὶ χέρισμα φαρμάκωσε.

Καὶ σάν νὰ μὴ τὸν ἔφθνε τὸ βάρος τὸ ἔοικ' του
μὰ καὶ τὴν Φασουλίνα του τὴν ἔσρισε μαζί,
καὶ καθὲ σπῆτ' ἴνομίξε πῶς εἶναι σπητικό του
καὶ δωρεάν ἐπὶ καιρὸν κατάρθωσε νὰ ζῆ.

Σαράντα μίραις ἔκανα φυγοδικίους καὶ πλάνης
ἔβου μικρὰς ἀπανής,
σαράντα μίραις δωρεάν καθήμενος καὶ τρώγων
καὶ τὸν εὐθὺν ὀρθοτομῶν τῆς ἀληθείας λόγον.

Σαράντα μίραις ἔλλαξα κονάκι καθὲ τόσο
κι' ἀνθρώπους ἑκατάφρα πολλοὺς νὰ ξεσπιτώσω,

σαράντα μίραις ἔκλινα τὰ τοίμπλικά μου μάτια
ἐστὰ ξένα τὰ προκίραλα, ἐστὰ ξένα τὰ κρεβάτ'ια.

Σαράντα μίραις ἔκανε κι' ὁ Φασουλῆς ὁ νάνος
τῶν φυγοδικίων Βασιλῆας καὶ πρώτος καπετάνος,
σαράντα μίραις, βρὶ παιδιὰ, δὲν ἔδραπα τὸν ἦλο,
μῆτε φυγαλαῖς τοῦ στρατοῦ καὶ τόση τρικυμία,
μῆτε κι' αὐτὸν τὸν Περικλῆ, τὸν μπίστη, τὸν Σγαρίλλο,
γιὰ νὰ μοῦ δώση ἐστὰ ψυχὰν σαράντα παρὰ μία.

Σαράντα μίραις ἔκανα κακοῦργος ἰναγῆς
κροπτόμενος ἐστὰ σπῆλαια καὶ ἐστὰς ὁπὰς τῆς γῆς,
σαράντα μίραις ἔκουγα συλλήψων χαβὰ,
σαράντα μίραις μ' ἔλεγαν δεσμότη Βαραββὰ,
σαράντα μίραις ἔρεψα, καὶ τῶρ' ἀθωωμένος
θίλω κι' ἰγῶ ἐστὸ στόμα μου νὰ βάλω μουζέλιμα,
κι' ἀπάνω ἐστὸ κρεβάτι μου σάν πρῶτα ξεπλωμένος
πρῶτ' πρῶτ' νὰ χαιρετῶ μὲ μουντζίαις τὴν ἡμέρα.

Ψάλλετ'ι μου μὲ τὰς Μούσας
εἰς κανύχιον χορὸν
ἀναμνήσεις παραλθούσας
εὐδαίμωνον ἡμερῶν.

Δὲν ξεχνῶ τοὺς μποξάδες,
ποῦ ἐστὰ μούτρα μου φορούσα,
δὲν ξεχνῶ τοὺς ἀμαξάδες,
ποῦ μὲ ῥόβο τῶν θωρούσα.

Δὲν ξεχνῶ ποῦ μ' ἐπηγαίναν σ' ἄλλου τῶπου, σ' ἄλλα μίρη
κίτρινο σάν τὸ λεμόνι,
δὲν ξεχνῶ ποῦ σ' ἓνα σπῆτ' ἴπῃα μίρα μεσμίρη
κι' ἔγελουσαν οἱ γειτόνοι,
δὲν ξεχνῶ τὰ σούτρα φίρτα, τῶν ἰδρωτῶν τὸ λουτρό,
μῆτ' ἔκειναι τῆς κυρίας, ποῦ μ' ἔφωναζαν γιατρό,
νὰ μὴ δώσουν ὑπονοίας δι' ἐμὲ τὸν ἰναγῆ,
ἀλλ' ἡ μνήμη μου κι' ἔκεινη τὴν κοιλίαν δὲν ξεχνῶ,
ποῦ μοῦ ζήτησε μιὰ μίρα νὰ τῆς γράψω συνταγῆ
γιατὶ κόψιμο τὴν δόλια τὴν ἰθίριε συχνά,
μὰ σ' τὴν τόση τῆς βλακεία
δὲν ἀτάλαβε κι' ἔμεινα
πῶς μὲ τὴν φυγοδικία
μὲ πηγαίνει τρία κι' ἓνα.

Δὲν ξεχνῶ συγκαίνεσις
καὶ νυκτῶν περιπλανήσις,
καὶ τὰ ρούχα μου, ποῦ μένουσ' ἀσκορμίνια ἑῶ κι' ἔκει,
ἐστὶνα σπῆτ' ἰδὸ σουρτοῦκο, ἐστ' ἄλλο σπῆτ' ἰδὸ βρακί.
Γίμισαν δικά μου ρούχα τὰ φιλόξενα ντουλάπια,
ἰδῶ πέρα τὰ παπούτσια, παραπέρα τὰ τσουράπια,
εἰς τοῦ Βῆτα δὲν κανοῦριαις ποκαρίαις κεντημέναις
καὶ ἐστὸ Δίλτα δὲν παντοφλίαις μῆτρὸς καὶ ἴσιω τρυπημέ-
ως ποῦ ἴπῃρα τῆκλυτά μου [ναις,
κι' ἔλλα πάλι ἐστὶ φοληρὰ
μὲ τὰ πρῶτα χωρατὰ μου
καὶ τὰκούρευτα μαλλιὰ.

Ἦταν φαίνεται γραμμένο μὲς ἐστὰ τόσα ξεφινικά σου
νὰ γενῆ γιὰ εὐε κι' αὐτό...
ἔνοιξε, μεγάλη πόρτα, γιὰ νὰ μ' ἔβου γάφεντικά σου,
πὺναι ταίρι ζηλιούτ.

νοϊς, μεγάλη πόρτα, δίχως φόβους περιπόλων,
 μη μίσα τὸ ζευγάρι τῶν ξυλίνων τῶν συμβόλων,
 τὴν ξυλίνη φαμίλια σὰν καὶ πρῶτα νὰ φρουᾶξη
 ἢ πηδώντας ἐνω κάτω ζήτ' ὃ πόλεμος νὰ κράξη.

Ὡπὲρ τὰ πρῶτα θαύματα μετροῦνται τῶν αἰώνων,
 ἴσῃ δ' ἑμάστισαν πληγαὶ τὴν γῆν τῶν Φαραώων,
 ἴσῃ καὶ τὰ μυστήρια, ποῦ λέγει κ' ἡ Γραφή,
 ἴσῃ κ' οἱ περιλάλητοι καὶ πάγκοινοι σοφοί,
 ἴσῃ κ' ἡμεῖς ἀλλάξαμε κονάκια, Φασουλίνα,
 σ' ἕνα καὶ πλῆον μῆνα.

Ὡδέτε μας, ἰδέτε μας καλοθερμένους κἀπώνας
 ἔθε τοιοῦτοι πλάνητες νὰ μείνωμεν αἰώνια,
 εἴ τώρα μὲ τάρωματα καὶ μὲ τοὺς μοσχασκῶνας
 ἀθάνατες τοὺς ρύπους μας· καὶ τῆχη τὰ Κυλόνια.

Ἄνοιξ, πόρτα τοῦ σπητιοῦ, κ' εὐθὺς εὐφροσπολίους
 νὰ ὄψῃ τὸν Φασουλή σου.
 εἰ αὐτὸν τὸν ἄσωτον οὐδὲν τὸν περιπλανηθίνα,
 οὐ τὴν ἴγνικε σοφὴ καὶ κουτουροῦ κουθίνα,
 οὐ αὐτὸν τὸν νοικοκύρη σας, τὸν ἀμαλο σαλιάρη,
 εἰσέως τώρα σφάζετε τὸ σιταυτὸ μοσχάρι,
 ἢ μὲς χάρης ἀληθινῆς ἄς σὲς μῦθη μῖθη...
 τὸ δεσμάτης κ' ἔφυγε, φυγόκοινας κ' εὐρέθη.

Δεχθῆτε τὸν προφήτην καὶ τὸν μάγον,
 τὸ παίγιον τῆς τύχης τῆς στραθῆς,
 ποῦ πάλιν ἐπανῆλθεν ἀβλαθῆς
 τῶν Ἑβραίων τὸ Βούλευμα προσάγων.

Ἔλα ἔμπροσά μου, φίλε Περικίετο,
 καὶ πάρε τὸ χαρτί καὶ διάβασέ το,

καὶ σκούζε τὸ πρὸς ὄλους φανερά
 γιὰ νὰ τ' ἀκούσουν δευτέρη φορὰ.

Καὶ δίχως, Περικίετο, νὰ ἔτραπηξ
 φασκίλωσε τοὺς λαλοὺς καὶ προπέτας,
 καὶ τρίξε κ' ἀπὸ μέρους σου νὰ ἦς
 θερμὰ εὐχαριστήσις τοῦς Ἑβραίους.

Κυττάξετε τὸ Βούλευμα, τῆς Θείας ἐνθῆμιον,
 ἰδοὺ καὶ τοῦ Βουλεύματος τοῦ πρὶν ἀνακοπῆ...
 προφητικὸν ποιήσωμεν τοῦ λόγου τὸ προσιμὸν
 καὶ τὸν προφήτην ρήτορα ν' ἀκούτ' ἐν σιωπῇ.

Ἄμην ἄμην
 κ' εἰρήν' ὑμῖν,

σὲς λέγω δὲ πὼς ἡ πατρὶς τὸ δόρυ τῆς προπέταις,
 καὶ τὸν λαόν, ἑλευθερον ἀπὸ καταδωξίσεως,
 τσανακογλύφταις μερικὸι καὶ Φραγκολιβαντινοὶ
 θὰ τὸν ἰδοῦν μετῶρον ἄσ' ἀσύνερα τῆς δόξης.

Ἄμην ἄμην
 κ' εἰρήν' ὑμῖν,

σὲς λέγω δὲ, τεκνία μου, μὴ στίκεισθε μογγιοί,
 πλὴν πάντες γρηγορεῖτε
 καὶ τοὺς βαμμοὺς φρουρεῖτε,
 καὶ βρέμαται ἄσ' ἀσύνερα τῶν ὀπλων ἢ κλαγγῇ.

Ἄμην ἄμην
 κ' εἰρήν' ὑμῖν,

καὶ θὰ σπαρῶν βαθεῖα ἄσ' τῇ γῇ τῆς λυθερίας ἢ ρίξαις
 καὶ τότε τοὺς πολεμικοὺς τῶν τρεβαδοῦρων στίχους

θά τούς ἴδῃτε κρημαστούς μ' ἄλογους καὶ κορυζαίς
 ὅταν μαγαζιών καὶ ὅταν σπητιῶν τοὺς μουχλιαμένους τοί-
 χους.

Ἄμην ἀμὴν
 καὶ εἰρήν' ὑμῖν,

σας λίγοὺ δὲ μὴν κάνετε κουβένταις βερεσιέ,
 καὶ ὁ Φασουλῆς μὲ μέρα
 θὰ παταχθῆ μὲ μηλωτὴν καθὼς τὸν Ἑλισσαί
 ἦλθ' ἀπὸ τὸν αἰθέρα,

γὰ νὰ φωναῖξῃ καὶ νὰ πῆ ὅτ' αὐτὰς τοῦ γένους βλου,
 τοῦ Γερμανῶν δὲν σκιάζεται καὶ Γοσποδάρων κρήνη :
 εἰμὴν προσκύνετε τὸν Σταυρὸν τοῦ Ρούσου τοῦ χαχόλου,
 ποῦνε τοὺ Βαγγέλιο τοῦ Πατισαχ Κοράνι.

Ἄμην ἀμὴν
 καὶ εἰρήν' ὑμῖν,

σας λίγοὺ δὲ πῶς ἀφρισαν μαζὶ μαζ οἱ χαχόλοι
 καὶ ἀναστήλωσατε ἦλθ' ἀπὸ τὰ λάβαρα τῆς Κρήτης,
 πρῶτο νὰ μὲ φωναίξετε μὲ τὰ σωστά σας βλοῖ
 πῶς εἶμαι Κάλχας ἀληθῆς καὶ πρὸ Χριστοῦ προφήτης.

Ἄμην ἀμὴν
 καὶ εἰρήν' ὑμῖν,

σας λίγοὺ δὲ, τεκνία μου, ὅταν πέρδον τῶν χρόνων
 πῶς οἱ πτωχοὶ τῶ πνεύματι τοιοῦτοι θ' ἀπομείνουν,
 πῶς θὰ σχισθοῦν αἱ τήβεννοι Καισαρικῶν Κατόνων
 καὶ οἱ τῶρα δικαίωμα δῶνόντες θὰ γίνουν.

Ἄμην ἀμὴν, εἰρήν' ὑμῖν, καὶ ἑκαίνας τὰς ἡμέρας
 μὲ βρυχηθῶν ἀπίστων θὰ βρυχηθῆ τὸ τίρας,
 καὶ θ' ἀνάδωσῃ κάθε γῆ κατὰραν στυγερῶν
 καὶ θὰ βροντήσῃ οἰδῆρος πολεμικῶν θωρακῶν,
 καὶ ὡς τὸν προφήτην Ἡλίου ὅταν χιμαρρον Χορράν
 θὰ τρίψουν κάθε Κάλχαντα τὸ ράμφη τῶν κοράκων.

Ἄμην ἀμὴν, εἰρήν' ὑμῖν, καὶ ἑκαίνας τὰς ἡμέρας
 ἢ γῆ θὰ ναουρίζεται μὲ τὰς χρυσαὶς χιμαίρας,
 καὶ σάλπιγγ' ἀνεστάσεως ὁ κόμος θὰ σημαίνει
 καὶ οὐτε κανεὶς θὰ κινεῖται σκηπτοῦχος Καλλιγούλας,
 καὶ μὲ τοὺς κλάδους τῆς ἰλησῆ λαοὶ στεφανωμένοι
 θὰ μουντζουρώνουν δίκαια Δικαιοσύνης δούλας.

Ἄμην ἀμὴν,
 εἰρήν' ὑμῖν,

καὶ τοῦτο τὸ πτελίθρον τὸ τῶν Ἰουσαριάνων
 τοῦ κόμου τὸ προσκύνημα θὰ γίνῃ μετ' ὄλιγον,
 καὶ ἑμεῖς ἦχούντες τὴν ἦχὸν πολεμικῶν πακίανων
 θὰ παίζωμεν μὲ τοὺς ἀφροῦς ἀκτῶν κυματοπλήγων.

Ἄμην ἀμὴν,
 εἰρήν' ὑμῖν,

καὶ ὁδὸν μακρὰν, τεκνία μου, θὰ τρίξωμεν τριβόλων
 ὡς νὰ πανηγυρίζωμεν τὸ τροπικιοῦχον τέλος,
 ἐγὼ δὲ πάντα πρὸς ὑμᾶς λαλῶ διὰ συμβόλων
 χωρὶς Χριστογιαννόπουλος νὰ λέγωμαι καὶ Ἀρνέλος.

Καὶ τῶρ' ἀκούω χαρῶπος τὸ παρολά γαιδοῦρι
 μὲ γκάρισμα πολεμικῶν νὰ κηλιθῆ ὅτ' ἀχούρι,
 καὶ πρὶν μοῦ κάμουν ἔρσαναν ἐπιτροπικὰ κατ' ὄκον
 ὅταν νόμον τὸν διεφρόρητον τῆς εἰσφορᾶς ὑπέικων,

θὰ τὸ προσφέρω δωρεῶν μεστὸς φιλοπατρίας
 πρὸς χρῆσιν καὶ τῶν κανονιῶν καὶ τῆς καθέκταρίας.

Ναὶ μὲν ὡς σκαῦος ἀχρηστον θὰ τούς φανῆ καὶ ἑκαίνη
 καὶ ὡς εἶδος φορογάδορο καθίνας θὰ τὴν κρήνη,
 ἐν τούτοις ὅμως εὐκόλα τὴν κανεὶ ὅπως θέλεις,
 ἀμίσως γίνεται φορᾶς, ντουρῆς, Φαίθων, κήλης,
 ἀξία νάχρ ντισταγῆ Φαίθωντας πλοσίον
 καὶ νὰ συναγελαῖται μὲ κήλητας πλοσίων.

Ἐμπρὸς, γαιδοῦρι θηλυκὸ καὶ σπάνιον ὅτ' ἀσπάνια,
 ἔμπρὸς, προχώρει, βιάδιζε μὲ βύματ' ἀρεμάνια,
 κάμα καὶ σὺ μὲ τὰ λοιπὰ κοινὴν ὑπηρεσίαν,
 εἰς τοῦ πολέμου τὸν βωμόν γενναίως σὲ προσφέρω,
 δι' ἃλην δὲ τὴν μέλλουσαν τῶν μόχθων σου θυσίαν
 ἰνδέρμας ἀπὸ σήμερα μὲθ' ὄλων εὐ συγχαίρο.

Καὶ τῶρα μὲ τὸ γκάρισμα, γαιδάρω, τὸ ἑκὸ σου,
 ποῦ τοῦ γαιδάρου λῆσῃναι,
 καὶ ὁ πάντοτε καὶ πρότερον καὶ νῦν ἀρεμτικός σου
 τὸν λόγον τοῦ τελείνει,
 καὶ ἔλιπζων εἰς μετὰ σου καὶ αὐτὸς θὰ παραδράσῃ
 ὡς ἀχρηστον ἰνδοφροῦρος τῆς γῆς τῆς περιόχου,
 σκούει ὅτους χωροφύλακας : «βαρδῶτα νὰ παρᾶσῃ
 ὁ κύριος φυγόδικος μετὰ τῆς φυγόδικου.»

(Ἐἶπεν αὐτὰ καὶ ἰσθῆκωσα λιγνίκα τὰ μαλλιά τοῦ
 καὶ εὐθὺς τὴν ἀντιφώνησιν ἀρχίζ' ἢ φαμελίκα τοῦ.)

Ζήτη ζήτη, καὶ ἄς χαρῶμεν ὅταν χαρὰν τοῦ ταλαιπώρου
 φυγόδικου καὶ ὀδοφώρου,
 κόψετε μὲ μὲ φαλλίδα τὰ μαλλιά τοῦ Φασουλῆ
 τὸ ζερό τοῦ τὸ κεφάλι νὰ τὸ κάνωμε γουλί,
 βάλτε σίδερα ὅταν πόρτα γιὰ τὸ ζύλιον τὸ ταίρι,
 ποῦ μας ἔστηναν γιὰ τοῦτο χωροφύλακας καρτέρι.

Ὡσανὰ γιὰ τὸ ζυγάρι,
 γιὰ τὸν ἦλο, τὸ φαγᾶρι,
 ὡσανὰ γιὰ τοὺς βραπέτας,
 ὅπου χάρις ὅτους Ἐρέτας
 μὰς ἐκάνθησαν χίρι χίρι,
 καὶ ἢ φαμήλια τοὺς συγχαίρει.

Ἄπο τίτοιμας συφορέλαις ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φυλάγῃ...
 βρὲ καλῶς τοὺς τοὺς δεσπότης, τοὺς κυρίους, τοὺς αἰθίντας,
 βρὲ καλῶς τὸν τὸν κύρ Γεωργίου, ποῦ μὲ Βούλεμα ἀππλήγῃ,
 καὶ θὰ λέγεται καὶ ἑκαίνο Φασουλῆς ἀ π α λ λ α γ ε ν τ ε ς.

Βρὲ καλῶς τον, ποῦ μὰς ἤλιε μακρομᾶλλης σὸν παππᾶς,
 βρὲ καλῶς τον, ὅπου τῶρα τὸν ἀξίωσαν ἢ Μοίραις
 νὰ διαβάξῃ Βουλεμάτων τρομερῶν ἀνακοπᾶς
 καὶ ἐπροσπείναμε νὰ φέρῃ φυλακῆς βερβάταις ψείραις.

Βρὲ καλῶς τους, βρὲ καλῶς τους... τί χαράεις, τί πανηγύρι,
 καὶ ἄς ἀνοίξουν πέρα πέρα τὰ κλειστὰ τὰ παραθύρια,
 καὶ ἀπὸ τῆς αὐλῆς τὴν πόρτα βγάλτε τῶρα τὴν ἀμπάρα...
 ζήτη ζήτη, νὰ ρουκίταις, νὰ καὶ μάσκουλα καὶ σμπάρα.

